

عنوان مقاله:

دی کانستراکشن، مقدمه ای بر راهبرد مصالح پایدار

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری و منظر شهری پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

فرشاد مرزبانپور - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات کرمانشاه

حسن سجاذزاده - عضو هیئت علمی دانشگاه بوعلی سینا همدان

علی علایی - عضو هیئت علمی آموزشکده فنی و حرفه ای سما واحد کرمانشاه

خلاصه مقاله:

هدف از طراحی ساختمان پایدار کاهش آسیب آن بر روی محیط و منابع انرژی و طبیعت است. ساختمانی که کمترین ناسازگاری و مغایرت را با محیط طبیعی پیرامون خود و در پهنه وسیع تر بامنطقه و جهان دارد. بنابراین استفاده معقول از منابع طبیعی و اصول اکولوژیکی به حفظ منابع طبیعی محدود و کاهش مصرف انرژی کمک نموده و باعث بهبود کیفیت محیطی می شود. توجه به مسائل زیست محیطی در سطح جهان، پس از توسعه صنعتی در اروپا و آثار ناهنجار زیست محیطی آنها آغاز شد. یکی از مهمترین جنبش های فکری پیشیناز در نیمه دوم قرن بیستم، که در فرانسه و آمریکا مطرح شد دیکانستراکشن است. نظریه پردازان و معماران این سبک در پی یافتن ویژگی های تازه ای برای معنا و همچنین راه های تازه ای برای پیوند بنا، مکان و فضا با تاریخ، زندگی امروز و زندگی فردا هستند. در واقع درکانستراکشن روشی است که بجای تخریب بکار می رود و برای ساختمان هایی که باید تخریب و تجزیه شوند و نیز برای مصالحی که باید بازیافت شده و دوباره استفاده شوند مناسب است. دیکانستراکشن انرژی نهان مصالح را حفظ می کند، بنابراین ورودی انرژی مصالح را توسط پردازش و تولید دوباره مصالح کاهش می دهد. این نتایج درکانستراکشن را در کشورهایی که ضایعات زیادی از فعالیت های تخریب و خطرهای طبیعی از قبیل زلزله و آتشفشان دارند، رویکردی بارز می سازد.

کلمات کلیدی:

بازیافت مصالح، جداسازی، ساختمان پایدار، دیکانستراکشن، محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/290240>

